

# FELSŐKRISZTINA

1998. ADVENT

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

## Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 7, 8 és este 6 órakor  
Vasárnap reggel 8, 9, 11, 12, este 5 és 6 órakor

## Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken  
délelőtt 9-12, délután 15-16 óráig

## Az újrakezdés lehetősége

Emberi életünk egyik nagy ajándéka az újrakezdés lehetősége. Advent első vasárnapján, az új egyházi év kezdetén erre figyelmeztet az Anyaszentegyház. Ne ragadjatok bűnös szokásaitokba, rázzátok le a megalkuvás, a közömbösség porát, lépjétek át megújulni kész lélekkel a holnapok kapuját! Nagyszerű lehetőségek állnak elénk és a mi beteljesítő ölelésünkre várnak. Ne feledjük: „Az ember legnagyobb bűne nem az elkövetett bűn – hiszen nagy a kísértés és gyenge az akarat – az ember igazi bűne, hogy minden pillanatban megtérhet és mégsem teszi.” (Martin Buber)

Minden keresztény úgy tudja, hogy advent a karácsony-, a Krisztus-várás időszaka. Talán rendhagyónak látszik, de állíthatjuk: advent nemcsak az Isten-várás, hanem az ember-várás ideje is. Az evangélium határozottan állítja, hogy nekünk egy emberre, megtérésünkre váró Istenünk van. Úgy is mondhatjuk, köztünk van, életünk utcáin és terein váratlanul elénk toppan, kérdő tekintetét reánk veti. Elénk áll és felteszi az örök kérdést: Hol vagy Ádám, hol vagy Éva?

Válaszoljunk Isten nekünk szegezett kérdésére! Álljunk Isten mellé, lépjünk az új lehetőségek útjára, hogy az új egyházi évben megújultan, megtisztultan éljünk!



Matthias Grünewald: Angyali üdvözlés  
– részlet az insenheimi oltárról

Márton atya

## Az első év után

Eltelt egy esztendő első lapszámunk megjelenése óta. Hatszor jelentkeztünk az elmúlt egyházi év alatt. Adventben, Böjtelőn, Nagyböjtben, Húsvétkor, a tanév végén és a mostani tanév elején. A jövőben is – terveink szerint – hasonló időpontokban jelentkezik egyházközségi értesítőnk.

Az első esztendő tanulságait levonni – azt hiszem – nem haszontalan. Kis szerkesztőségünk a mögöttünk lévő időszak alatt összekovacsolódott. Bár néhány költözés, egy esküvő és egy kisbaba érkezése némileg nehezítette munkánkat, mindig találtunk rá időt, hogy összeállíthassuk a Felsőkrisztina következő számát. Jó

ézés a lap készítése. Abban a reményben dolgoztunk, dolgozunk, hogy az egyházközséget szolgáljuk. Voltak nehézségeink, amelyek tapasztalatlanságunkból, az idő hiányából adódtak. Remélhetőleg a következő esztendőben munkánk gördülékenyebb lesz.

Újságunk „sikeréről” nem sokat tudunk. Ha az fokmérő, pozitívumként könyvelhetjük el, hogy a lap ezer példányban – általában – két vasárnap alatt elfogyott. A visszhang azonban nem volt túl nagy. Kevés hozzászólást, információt, cikket kaptunk a testvéreinktől, pedig abban a reményben indultunk, hogy az egyházközségnek valóságos fóruma lesz a Felsőkrisztina.

folytatás a 3. oldalon

**Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.**

## KRÓNIKA

Plébániánk életében az elmúlt két hónap a lassú közösségépítés jegyében telt el. Örvedetesen nőtt a felnőtt hittanon résztvevők száma. Márton atya az előadásokon az egyházmegyei zsinat ajánlásairól, az egyházközségek életének megújításáról beszél. Sajnálatos viszont, hogy még mindig kicsi a fiatalok aránya.

\*

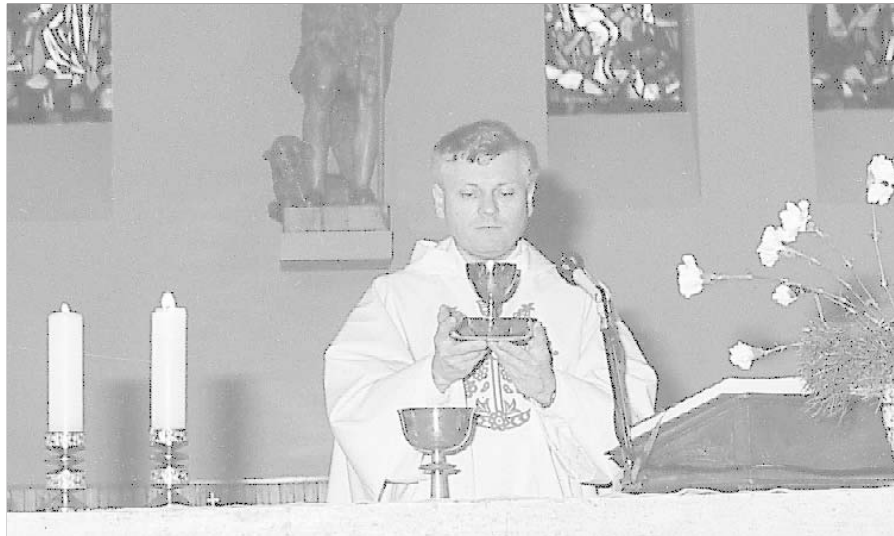
A közösségépítés másik szép megnyilvánulásként a kisgyermekes anyukák és gyermekeik megalakították plébániánkon az APRÓK KLUBJÁT. A közösség apró tagjai és anyukáik hetente összejönnek s közösen töltik a délelőttöt. (a közösség bemutatkozó cikkét az 5. oldalon olvashatják.)

\*

Október a jubileumok hónapja volt. Ekkor tartotta megalakulásának 30. évfordulóját templomunk - azóta sajnos már megszűnt- felnőtt énekkara. A jubileumi hálaadó szentmisén a templomot megtöltötték az egykori kórustagok, hozzátartozóik, gyermekeik és a hálás hívek. Homiliájában Greksa atya, aki a hősi időkben káplánként szolgált templomunkban, visszaemlékezett a veszélyektől sem mentes kezdetekre, az óriási lelkesedéssel végzett munkára, a sok-sok kirándulásra, a kedves emlékekre. A kórus tagjainak nevében Pattantyús Á. Károly karnagy köszöntötte az atyát s köszönte meg azt az áldozatos, sokszor kockázatot is vállaló támogatást, amely nélkül akkor és ott e közösség talán meg sem alakulhatott volna.

\*

Egy másik jubileumról is megemlékeztünk októberben. Nagy János atya, aki a nyáron ünnepelte pappá szentelésének 25. évfordulóját, eljött közénk és velünk együtt is hálát adott a Teremtőnek az



Egy, a 12 év szentmiséi közül

elmúlt évek kegyelmeiért. Az ezüstmisén Érszegi Géza, a képviselőtestület elnöke és a ministránsok köszöntötték, a Jóisten áldását és kegyelmét kérve számára. Szentbeszédében Márton atya ismertette annak a 25 évnek állomásait, amelynek felét János atya plébániánkon szolgálta. Beszélt többek között arról, hogy a pap, ugyanolyan esendő ember, mint a többi, mégis Isten kiválasztottja és felkentje, akit a lelkek pásztorának, vezetőjének küld közénk. A szentmise után a hittanteremben „Satya” még sokáig beszélgetett a fiatalokkal, majd a képviselőtestület tagjaival.

\*

A nagykórus feloszlásával keletkezett űrt szándékozik betölteni a Szköla. Nagyobb ünnepeinken már eddig is szolgálták a liturgiát, örömet szerezve a híveknek. Ősztől a Tőkés Mária vezette lelkes közösség „idősebb tagjai” kéthetente a vasárnap féltizenegyes szentmisén énekelnek. A kisebbek egy-egy nagyobb lány irányításával továbbra is a diákmisén vállalnak szolgálatot. Ügyes kezdeményezés.

\*

Adventben, mint az elmúlt években, az idén is „Szállást keres a

Szentcsalád”. Az egymást felkeresők köre az idén tovább bővül, így újabb családok ismerhetik meg egymást, köthetnek barátságot.

\*

A hívek együttérzésének, szolidaritásának és segíteni akarásának szép példáját tapasztalhattuk az elmúlt időben két alkalommal is. Immár hagyománnyá vált plébániánkon a véradás. A nem megszokott októberi időpont ellenére is igen szép számban jelentek meg plébániánk hívei. Az idén már másodízben kérték és kaptak segítséget tőlünk a Heim Pál Gyermekkórház és az egyetem gyermekklinikái. A véradók önzetlen segítségét köszönjük a rászoruló gyermekek nevében is.

\*

A segítségnyújtás másik megnyilvánulása a kárpátaljai és a kelet-magyarországi árvízkarosultak támogatása volt. A rengeteg ruhát, takarót és egyéb hasznos dolgot tartalmazó csomag mellett a november 15-i országos gyűjtés keretében híveink nagylelkű adományaként 1 300 000 Ft gyűlt össze. (Ez a budapesti plébániák között a második legnagyobb összeg és valószínűleg országosan is.). Isten fizesse meg!

**Béres György**

*folytatás 1. oldalról*

Egy évvel ezelőtt, beköszöntőnkben írtuk és most sem kívánhatunk mást: „Kérünk mindenkit, hogy érezze sajátjának a Felsőkrisztinát. Kérjük, hogy gondolataival, hozzászólásaival, kérdéseivel segítse a lap folyamatos megjelenését, színvonalának emelkedését. Kérjük, hogy a plébánia múltjáról szóló emlékeit, dokumentumait ossza meg velünk. Egyházközségünk jelenével, jövőjével kapcsolatos véleményét, elképzeléseit juttassa el a szerkesztőkhöz.”

Egyházunk az Anyaszentegyház nagy családjának részeként készül a következő esztendő folyamán a Megváltó születésének 2000. évfordulójára, a nagy Jubileumi Szentévre. Az egymilliárdnyi hívet számláló katolikus egyház területi elven épül egységes egészé. A földkerekség helyi egyházakra, azon belül egyházmegyékre, a püspökségek pedig egyházközségekre vannak felosztva. A mi egyházközségünk a világ sok tízezer plébániájának egyike, a maga körülbelül tizenötezer hívével. A mi közösségi

életünk minősége, az itteni hitoktatás színvonala, az itt kötött házasságok tartóssága, az itt élő hívek egymást és tágabb környezetüket számon tartó figyelme, a körünkben ébredő papi és szerzetesi, édesanyjai, édesapai és egyéb hivatások megalapozottsága, gyümölcsöző képessége kihat a Megváltás egész művére, Krisztus egész Egyháza életére. Talán szerénytelenül hangzik, de a Felsőkrisztina szerkesztősége továbbra is azt tartja szem előtt, hogy a részben is az egészért munkálkodjék. Amit egyházközségünk keretein belül közösségünk tartalmasabb tételéért mi megtehetünk, azt senki sem cselekedheti meg helyettünk. Amit mi önmagunkról, önmagunkért megírhatunk, azt senki sehol nem fogja megírni helyettünk. Ezért szerkesztőségünknek ezután is az lesz a feladata, hogy egy magunkról és értünk íródott újságot készítsen. Ehhez kérjük továbbiakban is segítségüket, figyelmüket és közreműködésüket.

Szerdahelyi Csongor

### 15 éves a schola

1983. szeptemberében végre megvalósulni látszott régi álmom: gyerekekből álló, egyházi kórust alapítani, mely szorosan követi a liturgia rendjét, miközben imádsággá formálja az éneket és imádkozóvá az énekest.

Hat lelkes, 8-10 éves gyerekből állt az első csapat: Baján Dóri, Hajnal Péter, Madocsay Ákos, Ludnik Ákos, Nagy Vera, Simándy Kati. Sosem felejttem el azt az izgalmat, ami e nagy napon elfogott. Bár szorgalmasan készültünk az ősz folyamán, Advent I. vasárnapján remegő lábakkal – és hangszálakkal – léptünk be a templom kapuján. Eltaláljuk-e a hangot? Jókor lépünk-e be? Működik-e a mikrofon? Egyáltalán, milyen lehet 2-300 ember elé kiállni és vezetni az

éneket?

Eleinte kéthetenként, majd – a csapat növekedését látva – hetenként álltunk az oltár mellé. Lelkesedésünkben új és új alkalmakat kerestünk az együtt-imádkozásra.

Többféle próbálkozás után kialakult a szombat esti vesperások rendje. Adventeket különösen széppé varázsolják a hajnali rorate-misék és a IV. vasárnapon tartott Egyházzenei áhítat, melyen a templom énekeseit gyűjtjük össze.

Számomra Advent I. vasárnapja a hálaadás napja is: köszönet az eltelt 15 év örömeiért, kegyelmeiért és a nehéz pillanatokért, amelyekben a gondokon túl, mindig felcsillant a remény, Emmanuel, velünk az Isten.

Tőkés Tünde

### Karitás hírek

**A Plébániai Karitás önálló telefonszáma:**  
**356 0193**

Karácsonyi gyűjtést szervezünk a rászorulók részére.

Gyűjtünk:

- **gyermek- és ifjúsági könyveket**

- **használt, de még jó játékokat**

a szegényebb budapesti kerületekben élő gyermekek megajándékozására.

Hirdetjük továbbá, hogy **december 13-án, vasárnap karácsonyi vásárt rendezünk**, de. 10 és 14 óra között a Plébánia hittantermében, melyre várjuk ép, tiszta, árusításra alkalmas ajándéktárgyak felajánlását. A vásár bevételéből szeretnénk szebbé tenni patronáltjaink karácsonyát.

Fenti gyűjtések határideje december 6., helye a sekrestye vagy a plébániai karitás helyisége.

Hagyományainkhoz híven idén is **karácsonyi süteménycsomagokkal** szeretnénk megajándékozni a területünkön lévő két szociális otthon lakóit. Kérjük, az időseknek készített süteményeket **december 19-én, szombaton vagy 20-án, vasárnap** a sekrestyében vagy a plébániai karitás helyiségben szíveskedjenek leadni.

Az Apor Vilmos Idősek Klubja utolsó adventi klubdélutánját december 17-én, csütörtökön délután 3 órai kezdettel tartja. A részletes programot a későbbiekben hirdetjük.

„Örüljete az Úrban szüntelenül!  
Újra csak Azt mondom, örüljete!

Jóságos emberségeteket ismerje meg mindenki! Az Úr közel van!” (Fil 4,4-5)

Áldásban gazdag karácsonyi ünnepeket kíván:

**a Plébániai Karitás Csoport**



## Szomszédunk az Apostoli Nunciatúra



„Magna Domina Hungarorum”  
olvasható a nunciatúra  
Gyimes utcai kapujánál.

A Felső-Krisztinavárosi Plébánia területén számos nagykövetség található. Egyházi szempontból természetesen az a legérdekesebb, hogy az Apostoli Nunciatúra, vagyis a Szentszék diplomáciai képviselése néhány percnyi sétára van a templomtól. Aránylag köztudott, hogy milyen munka folyik egy nagykövetségen, de sokan nincsenek tisztában azzal, mi is a nunciatúra feladata.

Az állandó nunciatúrák először a XIV. században jelentek meg; fő feladatuk a pápai adók, tizedek beszédése volt, mert ezt csak helyben, az adott országban lehetett jól megszervezni. A XVI. században módosult feladatuk, s egyre inkább diplomáciai képviselést láttak el. XIII. Gergely pápa a mind több országban működő nunciatúrákat bízta meg azzal, hogy az adott országban segítsék elő a Tridenti Zsinat határozatainak végrehajtását.

Az Apostoli Szentszék magyarországi képviselétét 1920-ig a bécsi nuncius látta el. Ekkor állították fel a budapesti nunciatúrát. Az első nuncius Lorenzo Schioppa

volt. A szovjet megszállók 1945. április 6-án kiutasították Angelo Rotta nunciust, aki reményei ellenére soha nem térhetett vissza Magyarországra. A diplomáciai kapcsolatok nem szakadtak meg *de iure*, csak *de facto*.

1990. februárjában írták alá azt a megállapodást, amelynek alapján helyreálltak a diplomáciai kapcsolatok az Apostoli Szentszék és a Magyar Köztársaság között. Mivel az egykori, Dísz téri épület visszaszerzésére nem volt lehetőség, a Szentszék választása a Gyimes utca 1-3 szám alatti telekre és épültre esett. Az ingatlan a Szentszék tulajdonában van, s mint diplomáciai képviselő, területen-kivüliséget élvez. A Gyimes utcai épület első lakója II. János Pál pápa volt 1991-es látogatása alkalmából.

A diplomáciai kapcsolatok újrafelvétele után Angelo Acerbi érsek úr kapott kinevezést, és 1997. tavaszáig ő képviselte a Szentszék hazánkban. Azóta Karl-Josef Rauber látja el ezt a feladatot. A nunciatúra kettős funkciót tölt be. Egyfelől diplomáciai képviselőként működik az adott államban. Másfelől lelkipásztori küldetése is van az apostoli nunciának: a helyi egyház felé képviseli a Szentatyát.

Az államközi kapcsolatokban nagy jelentősége van a különféle megállapodásoknak. Ilyen volt az első, a kapcsolatok helyreállítását célzó 1990-es szerződés. További megállapodások is születtek: egy a katonai lelkesi szolgálatról és legutóbb az egyházi közszolgálati feladatok finanszírozásáról és egyéb vagyoni természetű kérdésekről. A nuncius fontos közvetítői szerepet játszott a katolikus egyetem megalapításában és állami elismertetésében. Hazánkban az apostoli nuncius hivatalánál fogva a Magyarországon akkreditált diplomáciai testület doyenje is.

A magyarországi katolikus

egyház és az Apostoli Szentszék közötti kapcsolatokban a nunciatúra elsősorban közvetítő szerepet lát el. Továbbítja a szentszéki dokumentumokat, a pápai enciklikákat és támogatja a helyi egyházat azok végrehajtásában. Valamennyi szentszéki levelezés is a nunciatúra közvetítésével folyik.

A nunciatúra egyik igen fontos és felelősségteljes feladata a püspökök kinevezések előkészítése. Több körben kell szinte mindenre kiterjedő információs eljárást elvégezni a legszigorúbb titoktartás mellett. Így alakul ki az a hármassor, amelyet a nuncius a Szentszéknek előterjeszt. A Szentatya közülük nevezi ki az új püspököket.

Az eddigi tapasztalataim alapján egy tévhitet el kell oszlatni: a nuncius nem feje, előjárója vagy felügyelője a magyarországi katolikus egyháznak. Számos „fellebbezés” érkezik ugyanis a nunciatúrára, amelyben általában egy plébánia hívei valamely püspöki rendelkezés felülvizsgálatát kérik. Ezt a nuncius nem teheti meg.

A nuncius bárhová megy, a Szentatya személyét képviseli. Istennek legyen hála, a magyar hívek mindig a legnagyobb tisztelettel és megbecsüléssel veszik körül az apostoli nunciust. Ő Péter utódának hangját hallatja. Egyik legfőbb törekvése, hogy elvigye a Szentatya tanítását mindenhová és erősítse a hívekben a pápához és az Apostoli Szentszékhez való ragaszkodást.

**Szabó Tamás atya**  
a nunciatúra munkatársa,  
kiszegítő templomunkban

## Az óvodás hittanról

Hogyan tudnánk átadni hitünket, hogyan tudnánk megszerettetni az Egyházat gyermekeinkkel, hogyan tudnánk segíteni nekik, hogy hitben felnövekvő, elkötelezett, imádkozó keresztényekké váljanak? Ezek a kérdések merülnek föl – kimondva, vagy kimondatlanul – minden szülőben, aki maga is törekszik Krisztust követve élni.

Ezekre a kérdésekre választ keresve született meg a gondolat, kezdjünk valamit a plébánia legkisebb tagjaival. Óvodás hittant hirdettünk, bár a cél nem a hit oktatása. Mindenekelőtt azt szeretnénk, hogy a gyerekek Krisztust barátjukká fogadják, megismerjék Őt az Evangéliumokban és a saját mindennapjaikban. A gyerekek különleges érzékenységgel látják meg a hit alapkérdéseit és válaszaik gyakorta teológusosokat fölülmúlóan bölcsek. Azt is szeretnénk, hogy a gyerekek megszeressék a templomot, a plébániát, azt a kis közösséget, amihez ők is tartozhatnak, és ezáltal belenőjenek az Egyházba, ahol Otthon érezhetik magukat. Az imádságot nem lehet elég korán elkezdni. „Nem imádkozunk együtt gyermekeinkkel, mert még túl kicsik, úgy sem értik.” – mondják sokan. Pár év elteltével pedig ezt

halljuk: „Már túl nagyok, ezért nem tudunk velük együtt imádkozni.” Pedig sokszor gyermekeink tanítanak minket erre. Mi azt szeretnénk, hogy mindenkor tudjanak velük együtt imádkozni, otthon a családban, a hittanórán vagy a vasárnapi szentmisén.

A foglalkozásokon egy-egy szentírási történetet dolgozunk fel játékkal, rajzzal, festéssel, gyurmázással, egyszerű bábok készítésével. Megismerkedünk a templommal, a szentmisével és ünnepeinkkel. Minden foglalkozást a kereszt körüli közös imádsággal zárunk. Próbálunk időt és helyet biztosítani arra is, hogy a szülők is találkozhassanak egymással és egy tea mellett beszélgethessenek mindennapi örömeikről, gondjaikról.

Nem vagyunk hitoktatók. Egyikünk gyógypedagógus, másikunk zenész, de mindenk előtt szülők vagyunk mi magunk is. Ezért felelősnek érezzük magunkat a ránk bízottakért. Szeretnénk, ha az egyházközséghez tartozó gyerekek olyan közösségbe nőnének bele, amelyben otthon érzik magukat, és ahol Krisztussal találkozva, Őt követve tudják megélni hitüket.

**Hardiné Szabó Orsolya és  
Kertész Annamária**

## „Aprók klubja” (egy apuka szemével)

Szerda délelőttöként egyházközségünk legapróbbjai gyűlnek össze édesanyjukkal a plébánián. Azok a kisgyermekes anyukák járnak erre az összejövetelre, akik úgy érzik, az Egyházhoz tartozás nem merül ki a vasárnapi szentmisék illetve a hittanórák látogatásával. Akik úgy érzik, az Isten - keresést nem lehet elég korán elkezdni.

Miközben az apróságok önfeledten rajzolnak, gőgicsélve énekelnek, körjátékot tanulnak, a felnőtteknek alkalmuk nyílik a komoly beszélgetésre, tapasztalataik átadására, tudván, hogy akikkel megoszthatják gondolataikat, kérdéseiket, hitüket, szintén hasonló emberek. Ami összeköti Őket, az a közös feladat: a család, a gyereknevelés, az Egyház összekötő erejének közvetítése a legkisebbek szintjén.

Hiszem, hogy az „Aprók klubját” nem a „Gyes-betegség” hozta létre. Ezt a négy – öt Édesanyját és alkalmankénti 7 - 8 kisgyereket nem a tétlenség és az unalom hozza össze, hanem az a felelősség, amelyet a gyermekeik iránt éreznek. Ők már itt találkoznak a közösség fogalmával, az együttlét örömeivel, a közösen barkácsolt mécses lángjánál jelenlévő Jézus szeretetével.

„Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket...” – mondta Jézus, és ez a mondat, úgy érzem, valóban megvalósul ezeken a délelőttökön! Minden érdeklődőt szeretettel várnak szerdánként 10 órától a plébánián.

**Tóth Zoltán**



Farkas Benedek kishittanos rajza, amelyet a hittanos agapé ihletett

## ARCKÉPCSARNOK



Egyszer-egyszer felbukkan templomunkban egy ősz hajú, mindig jó kedélyű és mosolygó atya, akit a szentmise után sokan keresnek fel a sekrestyében, és hosszasan kérdeznek.

Egy pannonhalmi kirándulás ürügyén mi is meglátogattuk Péter atyát, akit a rendben –talán kevesen tudják- Pálmai Godofrédnak hívnak. Rövid ottlétünk előtt és után is többen zörgettek az ajtón, egy koccintás mellett jókívánságaikat kifejezve. A szerzetesrendeknél az a

szokás, hogy nem a keresztségben kapott, hanem a fogadalomtételkor választott rendi védőszent napján köszöntik az atyákat. (Első kérdésünk: mikor jártunk Péter atyánál? A megfjtéseket a sekrestyében a szerkesztőség címére kérjük leadni.)

A bencés rend 1989-90-es újjászerveződése után hamarosan el kellett búcsúznunk Péter atyától, akit a pannonhalmi főapát úr Mariazellbe helyezett. Nem elírás történt, hiszen a Bécstől 100 km-re fekvő, nekünk különösen fontos zarándokhelyen mindig is szolgált magyar lelkész. Két Mariazellben eltöltött év után az 1951-ben kényszerűen elhagyott monostorba, a bencések belső, közösségi életébe térhetett vissza. Több, mint négy

évtizednyi „kihagyás” után nem volt egyszerű feladat az újbóli beilleszkedés, de ennek sikerét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy Péter atya hamarosan perjel („főapát-helyettes”) lett. Ez sok munkával és elfoglaltsággal jár, mégis minden érkező szívesen látott vendég.

Péter atya „kollégánk” is, hiszen ő írja és szerkeszti a bencések világi ún. harmadrendjében, az oblátusban élők újságját. Innen lapunk hasábjairól szeretnénk Péter atyának sok erőt, jó egészséget kívánni, és Isten áldását kérni további munkájához, aki a tőle megszokott szellemes képregények helyett most egy írásos fejtörő-fejtérőt küldött olvasóinknak.

**Müller Ferenc**

**Péter atya „FEJTÉRŐ”-je**

*Prímás volt egykor / Védi templomunkat  
Volt és lesz a testünk / Császár is, meg körte  
Voltunk ott, s most itt vagyunk, mégis helyben maradunk*

*A megfjtéseket a sekrestyébe kérjük leadni, a helyes megfjtők között 1db egy éves Felsőkrisztina előfizetést sorsolunk ki. (A játékban a szerkesztőbizottság és családtagjak nem vehetnek részt. ©)*

**Olvasói levél**

A FELSŐKRISZTINA legutóbbi száma utolsó sorában lévő felhíváson felbuzdulva az alábbi észrevételt teszem.

Mint öregcserkész, a cserkésztábort ismerő tájékoztatással kapcsolatban megjegyzem, hogy a cserkészezető levelét, sajtóbeli közleményét, cikkét elsősorban az érdekeltekhez (cserkész szülőkhöz, cserkészekhez) szóló nem hivatalos „irodalmi” írását – ha nem teljes nevén írja alá – általában „bá”-ként jegyzi. Így – nézetem szerint – a szerzőnek a cikk alapján, függetlenül attól, hogy az írást az összes olvasónak szánta, „Bandi bá” névalírást kellett volna használnia. Ez a névjelző gyakorlati, sok éve megszokott, szinte törvényes jelző. A cikk is elsősorban a jelenlegi és a jövőbeni cserkészekhez szól. Így

pl. amióta a leánycserkészek zöme fiú-, ill. koedukált csapat tagja, a női cserkészezetők jelentős részének megszólítása is, bármilyen furcsa, igen gyakran „bá”.

Sajnos az ismertetés szerzőjét nem ismerem, akiről örömmel feltételezem, hogy az új és sok reményre jogosító ifjú generációhoz tartozik, ezért őt észrevételemről ezúton tájékoztatom.

Él magyar, áll Buda még!

Jó munkát!

**Imre bá**

Kedves Imre bá!

Köszönettel vettük a közlésünkhöz fűzött észrevételt. Ezúton kérünk elnézést Bandi bá-tól és az érintettektől. A felhasználó „nyersanyagban” természetesen a

helyes aláírás szerepelt, csak figyelmetlenségéből tértünk el az eredetitől.

Külön örülünk, hogy rövid, de kimerítő magyarázatot is kaptunk a kiigazítás mellé, mert sajnos az olvasói leveleknek minden felhívás és biztatás ellenére híján vagyunk. Ezúton kérjük olvasóinkat, hogy észrevételeiket, véleményüket osszák meg velünk, hiszen az egy évvel ezelőtti induláskor is az volt a célunk, hogy olyan lap legyen a FELSŐKRISZTINA, ami rólunk és nekünk szól. Esetleges mulasztásaink, pontatlanságaink és hibáink kijavításához továbbra is kérjük mindenki segítségét.

Köszönettel:

**Müller Ferenc**





### 1) Csapathírek:

Idei nyári nagytáborunkat a Börzsöny-hegység északi felében izgalmas szervezés keretében valósítottuk meg: a csapatparancsnok személyes akadályoztatása miatt a csapat ifjú vezetőtestülete vette át a tábor létrehozásának és lebonyolításának gondjait. A táborról videóra szerkesztett beszámolót szeptemberben tekinthették meg az érdeklődők a Plébánián – a résztvevők, a látogatók és az előadás egyaránt bizonyította, hogy a tábor kiválóan sikerült. Köszönet érte a csapat vezető testületének.

Az 1998/99-es munkaévben nem kértünk templomi hirdetést új cserkésztársaság felvételével kapcsolatban, de ettől függetlenül szívesen fogadjuk mindazok jelentkezését, akik (8 éves kortól) szeretnének csapatunkban a cserkészéletbe beletanulni, avagy cserkészcéljaink megvalósításában részt venni.

November 28-án csapatvetélkedőt rendezünk, emlékezve csapatunk névadójára, Czuczor Gergelyre is. Ekkor fogadjuk csapatunkba azon cserkészeket is, akik az 1 éves próbaidőt sikerrel kiállták, azaz vezetőik és csapatunk korábbi tagjai őket erre alkalmasnak találták.

Előzetes:

Az 1988-as karácsonyi ünnepélyünket és egyben téli portyánkat december 12/13-án tartjuk a Börzsönyben.

Az idén is szeretnék cserkészeink

## Cserkészélet

szétosztani a Betlehemből hozott „lángot” mindazoknak, akik erre igényt tartanak.

### 2) XII. kerületi cserkész hírek:

Az 1998-as év nagy cserkészvállalkozása kerületünkben dr. Udvardy-Nagy István cserkésztestvér, volt polgármesterünknek köszönhető: az ő ösztönzésére megalakult a XII. kerület 8 cserkészcsapatából a Hegyvidéki Cserkészkerület, majd szintén ő kért fel minket, hogy mutassuk be kerületünk fiatalabb-felnőtt polgárai részére, hogy milyenek is a cserkészek.

Leendő rendezvényünket CserkEst névre kereszteltük. A 8 cserkészparancsnok kiválasztotta Ragó Ákost főrendezőnek, kinek vezetésével március óta folyt a komoly felkészülés, aminek eredményeképpen november 7-én az egykori MOM Művelődési Házban du. 6-tól este 10-ig tartó műsorban közel 200 cserkész mutatta be életünket hol vidámabb, hol komolyabb stílusban. A résztvevő csapatok egy-egy tablót készítettek magukról, melyeket az előadás előtt az érdeklődők egy kiállítás keretében megnézhettek. (A mi csapatunk tablóját a Cserkésztársaságunkban, a Plébánián megnézhetik.) Az előadás 2 felvonásból állt, a szünetben

„sajtótájékoztató” és „fogadás” is volt a szerencsés meghívottak részére.

Részlet egy meghívóból:

„... szeretettel meghívjuk Önt és kedves családját ... CSERKEST - ünkre, melyen szeretnénk a 'civilnek' is közelebb hozni a 85 éves magyar cserkészéletet és a 10 éves új j a l a k u l t M a g y a r C s e r k é s z s z ö v e t s é g e t .”

A műsorban a vidám színpadi jeleneteken kívül helyet kapott az instrumentális zenén keresztül a népi bemutatókig szinte minden.

A fent látható képnek megfelelő kiegészítést mindenki kaphatott – ez a kép felnagyítva látható volt a színpadon is. Rendezvényünkre plakátokon hívtuk fel a figyelmet, de kerületünk és cserkészéletünk kiválóságai és vezetői személyes meghívót is kaptak. Örömmel állapítottuk meg, hogy a Művelődési Ház 700 fős színháztermét zsúfolásig megtöltötték a vendégek. A ház teljes üzemeltetését (ruhatár, rendezők, világítók, hangosítás, stb.) a résztvevő cserkészek biztosították. Tevékenységünket többen is megörökítették: a Duna Televízió, az OMNIColor (kerületi) Polgári Televízió, egyéni videósok, valamint a sajtó: az Új Ember, a Hegyvidék, stb. újságírói. (A CserkEst-ről készült „profi” videokazetta a

Vajna László  
csapatparancsnok

Végezetül bemutatjuk az Est színelőadásának programját:

Az 1998-as CserkEst, avagy mit látott a királyfi a nagyvilágban? Ízelítő csapataink életéből két felvonásban, egy szünettel.

I. felvonás

Haydn: I. Londoni trio  
A cserkészember tragédiája

Gyimesi csángó népzene

Gyermekjáték-fűzések

Ír népzene

Kalotaszegi táncok

II. felvonás

Moldvai csángó népzene

Amerika felfedezése

Zoborvidéki karikázó

Cyrano de Bergerac

Éjfél-látogatás

**A ministránsversenyről...**

Templomunk ministránsai számára a régi hagyományoknak megfelelően tavaly újra indult a ministránsverseny. A nyári szünet után idén októbertől folytatódik a nemes küzdelem, amely ezúttal Kácsonyig tart. A verseny célja nem az (mint azt egyesek gondolhatják), hogy versenyszellem alakuljon ki a ministránsok között, hanem az, hogy további lelkesedést adjon nekik az oltárszolgálathoz. Célunk az, hogy az adventi időben több ministráns legyen az oltár körül. Reméljük, észrevehető lesz a változás. Az eredményhirdetésekor pedig egész ministránsközösségünk előtt jutalmazhatjuk meg azokat, akik szorgalmukkal mutatnak példát társaiknak. A legjobbakat következő számunkban név szerint is megemlíjük.

**Takács Gábor**

**Farsangi bál '99.**

Örömmel hirdetjük, hogy plébániánk 1999-ben is rendez farsangi bált. Ez részben folytatása a lassan tíz éve tartó hagyománynak, abban azonban eltér a korábbiaktól, hogy elsősorban felnőtteknek szól majd, de természetesen a fiatalokra is számítunk. Aki ott volt az 1998-as bálon, amit a Farkasréti Plébániával közösen rendeztünk, biztosan eljön most is. Ezúttal saját bálunk lesz, amelyet a Jókai Klubban tartunk 1999. február 6-án, szombaton. További részleteket következő számunkban, illetve a vasárnapi hirdetésekben teszünk majd közzé. Mindenkit sok szeretettel várunk a mulatságra!

**Takács Gábor**

**IRODALOM**

A téli napforduló utáni első hosszabb nap december 25., karácsony ünnepe. Nem véletlen, hogy Jézus Krisztus születését a hagyomány erre a napra tette. Hiszen a Kisjézus az, aki fényt hoz az éjszakába, ő az, aki által a „halál árnyékában lakóknak nagy világosság támad”. A hosszú, kellemetlen ősz és a hideg december sötétje után megjelenik egy ragyogó kised az ismeretlenség homályából, aki reményt ad a fáradt emberiségnek: lesz még világosság, eljön még a tavasz. A decemberi hajnalok homályában az adventi roráték gyertyafényei ezt a reményt sugározzák felénk: felkel hamarosan Isten csodálatos napja és beragyogja az egész világot.

**Áprily Lajos** verse, ha szimbolikusan is, de ezt fejezi ki: amint a „sötét ember” az erdélyi havasok szikrázó, hófehér fényességét magával viszi a ködös völgybe, úgy hozza Isten Fia a mennyek országának világosságát téli sötétsége burkolózott, nagyvárosi szmogtól elfásult világunkba.

**Vasdinyey Miklós**

**Téli reggel**

Ködben ember haladt.  
Páncélos hó harsant a súly alatt.

Szakadt a fátyol: hegytetőre ért.  
Nap világitotta bükkcserjén a dért.  
Gallyak hóbarlangjába cinke szállt,  
fény szédítette s egy napos titok,  
s dermedt rügy-csipkerózsikák között  
dalolt:  
- Nyitni fog - nyitni fog - nyitni fog!...

Feje felett  
azúr-kék szajkó-toll csillant a fán  
s hókristályos lett kalap és kabát:  
a rikoztva rebbenő madár  
leverte rá a cifra bükk havát.

S amerre járt:  
hegyek ontották rá a napsugárt  
s hó-szikra kápráztatta - milliárd!...

Köd várta lent.  
A ködbe visszament  
s házába tért derült aszkétaként.

Két szememben a csodálkozás kigyúlt:  
- Sötét ember, honnan hozol ma fényt?

**Hirdetjük a kedves Testvéreknek, hogy 1999. január 1-től hétköznap reggelente csak egy szentmise lesz templomunkban, 8-kor.**



## Búcsú Vendég Ildikótól, Farkasrét, 1998. november 13.

Vendég Ildikó az elmúlt 6-7 év során gyakran orgonált templomunkban. Eleinte nálunk kapott gyakorlási lehetőséget, a későbbiek során –többnyire nyáron– helyettesként gyakran látott el kántori teendőket. Művészi szintű orgonajátékával, alapos liturgiaismeretével, méltó módon szolgálta Isten dicsőségét és a hívek lelki épülését.

A Farkasréti Plébániatemplom kriptájában számos barátja és pályatársa búcsúzott tőle szeretettel és tisztelettel. A szertartás főcelebránsa Bíró László püspök úr volt, a megemlékező homíliát pedig dr. Kránitz Mihály teológiai professzor mondta. Ez utóbbit - mint méltó megemlékezést - adjuk közre a professzor úr szíves hozzájárulásával.

Életünk Isten kezében van. Hitünk alapján tudjuk, hogy nincsenek véletlenek. Hogy kinek hány év adatik itt a földi pályán, azt előre nem tudjuk megmondani. Egyet azonban tudunk: Bármilyen történések is velünk, arról az, aki minket a létbe hívott tud, és előre ismer mindent, mielőtt még megtörtént volna. Mint keresztyén és Isten gyermeke, ezt Ildikó is tudta és hitte.

Isten, a mi Atyánk szeretetében, jóságában teremtette a világot és benne az embert. Jövőt, sorsot szánt neki. Az emberi gyengeség azonban hadakozott és továbbra is hadakozik az Úristennel, aki mindig azt várja, hogy Hozzá visszatérjünk. Ez a visszatérés lehet a mi szemszögünkben természetesen és lehet radikális, vagyis olyan, amit nem vártunk. Mindkét esetben csak a magunk nézőpontjából tekinthetjük az eseményt. Ám Isten oldaláról nézve az ember hazaérkezik. Ez történt Ildikóval is.

Jézus megsíratta Lázárt, a barátját, együtt tudott érezni Jairus fiatal leányával, a naimi ifjú

édesanyjával és minden szomorkodóval, de bátorította őket: „Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.” A hit által mi sem maradunk vigasz nélkül. A jelen pillanat nehéz, de tudjuk, hogy nem csak ez a földi, látható élet van, hanem van egy egyelőre láthatatlan, de mégis valóságos örök szeretetet. Ildikó is ezt kereste.

Hol van most Ő? Hisszük, hogy a mennyei Atyjánál. „Mert boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg. Igen, mondja a Lélek, hadd pihenjék ki fáradalmaikat, mert tettek elkísérik őket”. Akik az Úrban halnak meg. Ildikó valószínűleg háromszor is megkapta a betegek kenetét. Az utolsó előtti napon még mosolygott is. Elmondtuk vele az Üdvözlégy Máriát. Mozgatta a száját, bekapcsolódott az imádságba, amely így végződik: „Imádkozzál érettünk, most és halálunk óráján.”

Mik voltak azok a tettek, melyek Ildikót elkísérték? Tudatosan építette belső világát. Ez csak most vált világossá számunkra. Szívósan dolgozott, tanult, gyakorolt. Küzdött, és ehhez meg is volt a lelkiereje. Keresett és talált. 8 éves korától zongorázott, 15 évesen kezdett el orgonálni, 6 évig fuvolázott és majd 10 évet magánéneket is tanult. Elvégezte a kántorképzőt, folytatta az Egyházkarnagyképzőt, 8 évig énekelt az ELTE Bartók Béla kórusában, most nyáron fejezte be egyetemi tanulmányait történelemlevéltár szakon, ez évben beiratkozott a Hittudományi Kar Levelező Tagozatára, a Prohászka-kutatócsoport tagjaként eddig ismeretlen leveleket tárt fel Gyulafehérváron, melyből előadás és tanulmány készült; ez éppen egy hónapja jelent meg. Külsős tagja volt a Szent Ignác Kollégiumnak. Egy hónapig tanított fuvolát a Kórusiskolában. Érdekelte a művészettörténet, a szépirodalom

és a vallásos misztika. De leginkább a zene, a barokk zene. Legkedvesebb zeneszerzője J.S. Bach volt. Budapest sok templomában kántorként kíségetett, talán legszívesebben az Egyetemi templomban. Ide járt az egyetemi hittancsoportba, Bíró László püspök atyához. Ezekből a mozaikokból áll össze Ildikó arca, személyisége.

Ez 27 év sűrű, intenzív élete. Mindezt az elmúlt hetek hozták a felszínre. Mindannyian úgy vagyunk, hogy a másik akkor kezd hiányozni, amikor már nincs a közelünkben. Ildikó azonban sok mindenre megtanított minket. Legalább így utólag. Egymást értékelni és elfogadni, s mivel gyengeségeink is vannak, egymást hordozni. Őt az igazság érdekelte. Önmagáról, a világról, az Egyházzal. Másnak kétszer ennyi év is kevés, hogy valamit is elérjen. Ő tudott haladni az élet sokszor göröngyös útján, mellyel óhatatlanul is találkozott: önmagában, a világban, az egyházban. A kutatás véget ért, valahová eljutott és ez a Teljesség. Amit nem tudtunk neki megadni, azt most a Jó Pásztor megadja: igazságát és szeretetét. Ildikó hazaérkezett.

### REQUIESCANT IN PACE

Kránitz Mihály

### Meghívó

Szeretettel várunk mindenkit 1998. december 20-án az esti 6 órai szentmisét követő immár hagyományosnak nevezhető Egyházzenei áhítatunkra, melyen adventi és karácsonyi motetták és orgonaművek hangzanak el. Közreműködik Áchim Erzsébet orgonaművész.

## Testvéregyházközségünk Bakonyszentiván

Júniusban levelet küldtünk Magyarországra mind a 63 Keresztelő Szent Jánosról elnevezett templomának, hogy bemutakozzunk és felvegyük velük a kapcsolatot. Őszinte csalódásunkra és fájdalomunkra az eltelt több, mint négy hónap alatt megkeresésünkre egyetlen reakció érkezett, Bakonyszentivánról. **Földing Ernő**, kántor és egyházközségi elnök kedves levélben mutatta be a bakonyi kis községet és katolikus közösségének életét.

Bakonyszentiván 290 lakosú község Pápától 19 km-re, a Kőrös-hegy alatt. Első feljegyzések a településről 1340-ből valók. A török hódoltság alatt elnéptelenedett falut 1744-ben bajor paraszttal telepítették be. Békés, dolgos közösség élt itt egészen 1947-ig. A háború utáni kitelepítésbe és az a v v a l k a p c s o l a t o s meghurcoltatásokba majdnem belerokkant a tiszta katolikus, vallásos falu. Ezt a tragédiát még máig sem tudta az egykori lakosság feldolgozni.

Ma névleg a falu 80%-a katolikus, de vasárnaponként csak 80-an járnak templomba. A település a pápateszéri plébánia filiája, de mivel ott sincs pap, a csóti plébános jár ide misézni. Május és október hónapban minden vasárnap van litánia ill. Rózsafüzér ájtatosság, nagybőjtben pedig keresztút. A szent három napon a kántor úr végzi



**Továbbra is várjuk testvértemplomaink jelentkezését**

a liturgiát. A kis közösség összetartó, sokféle programot szerveznek, amin az idősebbek, középkorúak és az ifjúság is részt vesz (lelkigyakorlatok, kirándulások stb.).

A falu barokk templomát galántai Esterházy Károly gróf építtette 1794-ben. A község nagy áldozatokat vállalva felszentelésének 200. évfordulójára kívül-belül teljesen rendbehozta az Isten házát, a felújított orgona, az új padok, a szembemiséző oltár és a fűtés is jelzik a falu áldozatvállalását. Azóta új harangot öntettek és tavaly óta új toronyóra mutatja az idő múlását Bakonyszentiván megújult templomának tornyán. Itt őrzik azt a több, mint 400 éves, gótikus Mária-szobrot is, amit a XVIII. században

érkezett bajor telepések hoztak magukkal hazájukból, a Duna-völgyéből.

Korábban a községen kívül található barokk kápolnában őrizték ezt a szobrot. A kápolna falán kis tábla emlékeztet arra, hogy itt áldották meg Kossuth Lajos és felesége, Meszlényi Terézia házasságát.

Bakonyszentiván a Balaton északi partjától alig egy óra autót. Aki teheti, szánjon rá egy fél napot és kiránduljon el ide. A közeli Bakonyhegység, a régi fényében ragyogó templom és a „Kossuth-kápolna” igazi élményt jelenthet mindenki számára.

**Vasdinnyey Miklós**

### Az idei „szállást keres a Szent Család” lánc résztvevői

István atya  
Simonek Gáspár  
Hernádi Tamás  
Csurgai Juli  
Müller Ferenc  
Füredi Iván  
Seidl Fidél  
Szerdahelyi Csongor  
Pongrácz Judit

Lendvai István  
Káldy Gyula  
Somorjai Ákos  
Bechtold Róza  
Vörös Attila  
Torday Lajos  
Béres György  
Hartmann Tivadar  
Rajkai János

Tóth Zoltán  
Diószeghy Márta  
Babics Balázs  
Varga Rita  
Dr. Szabó Imre  
Szauer Tibor  
Tőkés Mária  
dr. Kovács Ádám  
Márton atya

## Az 1998. év harmadik negyedének anyakönyve

**Az 1998. év harmadik negyedében  
a plébánia 48 testvérünket temette el.**

1. Dr Balassa Sándorné sz. Albeker Margit (94)
2. Nagy Józsefné sz. Mertin Éva (70)
3. Copkó György (61)
4. Tomcsányi Ottóné sz. Lukács Eszter (63)
5. Bak Józsefné sz. Németh Mária (79)
6. Kertész Ferenc Imre (82)
7. Peller Gézáne sz. Kolozsi Gizella (50)
8. Murányi Béláné sz. Benedik Olga (88)
9. Vukovich Mária (90)
10. Gombos Miklós (99)
11. Kaiser Gyula (52)
12. Gábri Józsefné sz. Orsós Margit (84)
13. Dr Gyenes Vilmosné sz. Zsigmond Gizella (77)
14. Hernádi Lajosné sz. Szőke Aranka (82)
15. Pécs Lászlóné sz. Kondor Anna (71)
16. Soós Károly (82)
17. Sándor József (76)
18. Pécs Ildikó (66)
19. Molnár Lajos (75)
20. Sárközy Miklósné sz. Jármay Eleonóra (91)
21. Kőszegi Árminné sz. Jenei Julianna (73)
22. Németh Ferencné sz. Németh Ilona (89)
23. Dr Zilahy Gyula (68)
24. Kandra Jolán (76)
25. Molnár Zoltán (70)
26. Csuka Györgyné sz. Gyarmathy Anna (76)
27. Cseresznyés Tamásné sz. Hegyi Erzsébet (76)
28. Krisztalovics Tivadar (87)
29. Süle József (88)
30. Gelencsér Jánosné sz. Kiss Erzsébet (82)
31. Felföldi Zoltán (77)
32. Bazsó Gyula (73)
33. Nádai Kálmánné sz. Bárkányi Julianna (88)
34. Friedrich Lászlóné sz. Ekker Mária Valéria (65)
35. Szepesi János (79)
36. Gilányi Klára (48)
37. Lakner Endréné sz. Brandstätter Éva (59)
38. Puskás István (52)
39. Dr Szakáll Gézáne sz. Kupcsay Vanda Mária (91)
40. Kovács Ferenc (86)
41. Dr Bohm Péter (61)
42. Kádár Imréné sz. Nagy Emma (93)
43. Csomay György (51)
44. Soós András (58)
45. Dr Vadas Zoltánné sz. Hortai Sarolta (78)
46. Kréber Kálmán (79)
47. Varsányi Béláné sz. Fonyó Irma (98)
48. Baglyos Endre (80)

**Július, augusztus és szeptember hónapban  
11 keresztlő volt a templomban.**

1. Papp Eszter (1997.)
2. Leveleki Anett (1997.)
3. Dinyési Zsófia Anna (1998.)
4. Sülyi Viktor Péter (1998.)
5. Lengyel Balázs (1998.)
6. Bicskei Boróka (1998.)
7. Szalai Balázs Márk (1998.)
8. Naszlady Luca (1997.)
9. Horváth Eszter (1973.)
10. Czékus András (1997.)
11. Németh Noémi Julianna (1997.)

**Ugyanezen időszakban  
6 ifjú pár kötött házasságot templomunkban.**

1. Lits László - Beke Borbála
2. Szabados András - Bálint Beáta
3. Benke Gyula - Szász Edina
4. Németh Tamás - Nádasi Katalin
5. Szűcs - Sári
6. Rácz János - Peredy Margit

### Kalkuttai Teréz anya Himnusz az élethez

Az Élet egyetlen esély - vedd komolyan  
az Élet szépség - csodáld meg  
az Élet boldogság - ízleld  
az Élet álmom - tedd valósággá  
az Élet kihívás - fogadd el  
az Élet kötelesség - teljesítsd  
az Élet játék - játszd  
az Élet érték - vigyázz rá  
az Élet vagyon - használd fel  
az Élet szeretet - add át magad  
az Élet titok - fejtse meg  
az Élet ígéret - teljesítsd  
az Élet szomorúság - győzd le  
az Élet dal - énekelj  
az Élet küzdelem - harcold meg  
az Élet kaland - vállald  
az Élet jutalom - érdemeld ki  
az Élet élet - éljed!



## Liturgikus naptár - Advent - Karácsony - Újév

Az adventi időszak sötétségén áthatoló sejtelmes fényei, várakozással teli izgalma nagyon sok embert érint meg. A külső homály, a téli sötétség és dermedtség arra késztet bennünket, hogy figyelmünket befelé fordítsuk, igazi és múlhatatlan fényforrást keressünk.

Mi, hívő keresztények az egyetlen igaz Világosság - Jézus Krisztus - felé fordítjuk tekintetünket. Történelmi eljövételének ünnepére készülve - amiként egész életünk folyamán - de most adventben különösen nyitott lélekkel és őszinte vágyakozással várjuk kegyelmi eljövését. Reméljük, hogy évről-évre egyre mélyebb gyökereket ereszt lelkünkben az Ő igazsága és szeretete, míg teljesen át nem alakulunk „új emberré” s el nem jutunk a teljességre. Ezzel a lelkülettel, bizakodva, félelem nélkül, sőt örvendező lélekkel várhatjuk világvegi diadalmas eljövését is.

Adventi lelki felkészülésünkben legyenek segítségünkre Izaiás próféta buzdító szavai: (Iz 55, 6-7)

„Keressétek az Urat, amíg megtaláljátok, hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a gonosz és gondolatait a bűnös, térjen vissza az Úrhoz, mert megkönyörül rajta, Istenünkhöz, mert bőkezű a megbocsátásban.”

**November 29. Advent I. vasárnapja:**

„Hozzád emelem lelkem én Uram, Istenem!”

**December 6. Advent II. vasárnapja:**

„Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsét!” - Mindannyiunk számára hangzik a felszólítás, de

különös hangsúllyal azoknak, akik e napon veszik fel a betegek szentségét, a szentkenetet.

**December 13. Advent III. vasárnapja:**

„Örüljétek az Úrban szüntelenül!” - Az Úr közel van. Ne aggódjatok semmi miatt! A bűnbánó, Jézusra váró lélek megízlelheti a legtisztább, a legnemesebb örömet, amely az igazi lelki béke és a szeretet gyümölcse.

**December 20. Advent IV. vasárnapja:**

„Harmatozzatok eget felülről, és felhők hozzátok az igazat!” - Mint a kiaszott föld sóvárog az üdítő harmat után, úgy vágyódik lelkünk Üdvözítőjére. Fontos, hogy lelkünk érezze a Jézusra és az igazságra való szomjúságot; így nyerhetünk kielégítést Üdvözítőnk által.

**December 25. Karácsony ünnepe:**

„Ma született a Megváltó, az Úr Jézus Krisztus!”

„Gyermek született nekünk és Fiú adatott nekünk, s az ő vállára kerül az uralom. Így fogják hívni: Csodálatos, Tanácsadó, Erős Isten...” - Adventi várakozásunk, vágyakozásunk beteljesedett a Megváltó eljövételével. Törekedjünk arra, hogy karácsonyaink az örök, a végső találkozást készítsék elő számunkra.

**December 26. Szent István, első vértanú napja:**

Isten végtelen szeretetével fiát adta értünk. A mi választásunk sem lehet más, mint az áldozatos - akár életáldozatra is kész - szeretet. Karácsony fényei erre is nyissák fel szemeinket!

**December 27. Szent János apostol:**

A szeretet ünnepének

fénykörében méltán ünnepeljük a „szeretett tanítványt”, aki Üdvözítőnk Szívéhez legközelebb jutva oly páratlan fényességgel és bensőséggel tanított a szeretetről: „A szeretet Istentől van... ...Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát... Ne szeressünk se szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!” (1Ján 3)

**December 27. Szent Család vasárnapja:**

Üdvözítőnk emberi családba született, megszentelvé és ezzel példaképpül állítván eléink a Szent Családot. Azt akarta, hogy az emberi család, mint kegyelemmel megszentelt és áthatott szeretetközösség életszolgálatá legyen: Isten teremtő és üdvözítő munkálkodásának méltó helye és eszköze e világban.

**Január 1., Újév: Mária Istenanyaságának ünnepe.**

Isten öröktől fogva Máriát választotta Egyszülött Fia édesanyjává. Minden emberi lélynél magasabb méltóságra emelte. Szeplőtlennek teremtette s úgy akarta, hogy, mint Jézus leghívebb, legodaadóbb követője „földi életünk vezércsillaga” legyen, példaképünk, segítőnk, oltalmazó Édesanyánk lelki harcainkban, életünk tengerén. Méltán fordítja reá Egyházunk figyelmünket az új esztendő első napján. Az ő istenanyai méltósága arra bátorít minket, hogy gyermeki bizalommal fogjuk meg kezét és helyezzük magunkat oltalmába. Vele, általa biztosan közelebb jutunk Jézusunkhoz az új esztendő folyamán: „per Mariam ad Jesum”.

**Schimmer József**

**A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja**

II. évfolyam, 1. szám 1998. advent

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Müller Ferenc, Schimmer József, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós  
Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyében e célra elhelyezett dobozba.